

Κυριακή 29 Ιανουαρίου 2023

Κυριακή ΙΖ' Ματθαίου (Χαναναίας).

(Ματθ. 15, 21 – 28).

«ὦ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις!» (Ματθ. 15, 28).

Στό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα παρακολουθοῦμε μία πολύ δυνατή προσωπικότητα. Βλέπουμε μία γυναίκα, Χαναναία κατὰ τό γένος, δηλαδή εἰδωλολάτρισσα, νά ἔχει τά χαρακτηριστικά πού χρειάζονται γιά νά εἶναι ἡ συνάντηση τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Χριστό καρποφόρα.

Ἡ προσωπικότητα τῆς Χαναναίας εἶναι ἡ προσωπικότητα κάθε μάνας πού πονάει καί ἀγωνιᾷ γιά τό παιδί της. Κάθε μάνα τοῦ κόσμου τούτου, ὅσο ἁμαρτωλή καί ἂν εἶναι, φυλάσσει στήν καρδιά της τόν πιό ἀκριβό θησαυρό γιά τά παιδιά της, τήν ἀγάπη. Ἡ μητρική

ἀγάπη εἶναι ἢ ἐλπίδα τοῦ κόσμου. Ἡ μητρική ἀγάπη εἶναι ἢ δόξα τῆς ἀνθρωπιᾶς. Ἡ μητρική ἀγάπη εἶναι ἢ ἀγάπη πού σταυρώνεται καί ματώνει, γι' αὐτό μοιάζει περισσότερο ἀπό καθετί ἄλλο μέ τή θεϊκή ἀγάπη. Ἡ Χαναναία ὅμως, ἐκτός ἀπό ἀγάπη καί πόνο γιά τό παιδί της, ἔχει ἀκόμη τρία χαρακτηριστικά στήν προσωπικότητά της, πού τή δικαιώνουν μπροστά στόν Χριστό.

Πρῶτον, ἔχει ἀληθινή ταπείνωση. Δέν ἔχει τόν ἐγωισμό τῆς ἐντοπιότητας. Δέν διστάζει νά ἐγκαταλείψει τήν ἀσφάλεια τοῦ τόπου της καί νά ταπεινωθεῖ μπροστά σ' ἕναν ἀλλόφυλο, μπροστά σ' ἕναν ξένο. Ζητάει βοήθεια ἀπό κάποιον πού ξέρει ὅτι δέν θά τῆς δείξει ἐκτίμηση. Ἐξευτελίζεται μπροστά σέ μία ομάδα ἀνθρώπων πού τήν περιφρονοῦν, χωρίς νά τή γνωρίζουν, χωρίς νά ἔχουν κάποιο λόγο. Τήν περιφρονοῦν μόνον καί μόνον ἐπειδὴ εἶναι γυναίκα καί ἐπειδὴ εἶναι ξένη. Μέ τήν ταπείνωσή της ξεπερνάει τήν ξενοφοβία τους, τόν

σκληρό ρατσισμό τους. Αυτό μειώνεται
 αδιάστακτα, προκειμένου να καταφέρει να
 επικοινωνήσει με τό πρόσωπο πού τήν
 ενδιαφέρει. Άλλά καί όταν από τό πρόσωπο
 αυτό εισπράττει αλληπάλληλες προσβολές, δέν
 πτοείται. Τό ταπεινό της φρόνημα δέχεται
 αυτές τίς προσβολές καί δέν αντιδράει
 επιθετικά ή εκδικητικά, όπως επιτάσσει ή λο-
 γική τοῦ κόσμου. Ἡ ταπείνωση τῆς Χαναναίας
 παρουσιάζεται ὡς μία παθητική στάση ζωῆς,
 ἀλλά στήν πραγματικότητα εἶναι πολύ δυνα-
 μική, διότι πίσω ἀπό τήν εὐλογημένη αὐτή τα-
 πείνωση κρύβεται ὁ δυναμισμός τῆς
 επικοινωνίας. Ὁ ταπεινός ἄνθρωπος μπορεί
 καί επικοινωνεῖ εὐκόλα μέ τά ἄλλα πρόσωπα.
 Ἡ ταπείνωση γκρεμίζει τά ἐμπόδια πού
 ὀρθώνει ὁ ἐγωισμός στήν επικοινωνία τῶν
 ἀνθρώπων. Ὁ ἄνθρωπος πού διαθέτει ταπεινό
 φρόνημα δέν προσβάλλει καί δέν προσβάλλε-
 ται, δέν θίγει καί δέν θίγεται, δέν στεναχωρεῖ
 καί δέν στεναχωριέται, δέν απογοητεύει καί

δέν απογοητεύεται. Διαθέτει διάκριση, εὐγένεια, δοτικότητα, θετικότητα, ἰσορροπία καί δικαιοσύνη. Ὁ ταπεινὸς ἄνθρωπος εἶναι συμπαθὴς σέ ὅλους. Γίνεται εὐκόλα ἀποδεκτός. Ἡ παρουσία του μπορεῖ νά εἶναι ἀνεπαίσθητη, ἀλλά ἀφήνει πάντοτε ὁμορφοσημάδι καί ἀγαθή ἀνάμνηση. Ἐτσι λοιπόν ἡ φαινομενική παθητικότητα τῆς ταπείνωσης εἶναι στήν πραγματικότητα οὐσιαστικός δυναμισμός, πού μεταμορφώνει τά πάντα γύρω του χωρίς ἀναστάτωση καί ταραχή. Αὐτό κατάφερε ἡ Χαναναία. Μέ τήν ταπείνωση βελτίωσε τή ζωή της καί ἀπέσπασε τόν δίκαιο θεϊκό ἔπαινο.

Τό δεύτερο χαρακτηριστικό αὐτῆς τῆς θαυμάσιας προσωπικότητας εἶναι ἡ παρρησία. Ἡ Χαναναία ἔχει μία παρρησία πού σοκάρει καί ἐκπλήσσει. Εἶναι στά σύνορα τοῦ θράσους, ἀλλά δέν εἶναι θράσος, διότι δέν προσβάλλει οὔτε στεναχωρεῖ κάποιον. Εἶναι τό εὐλογημένο θάρρος πού διαθέτουν οἱ ἀγαθοί καί

εὐλογημένοι ἄνθρωποι, οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας. Εἶναι τό θάρρος πού προέρχεται ἀπό μία ἀγαθή συνείδηση, ἥ ὁποία δέν ντρέπεται γιά κάτι, δέν φοβᾶται τίποτα, δέν κρύβει πονηριά, δέν ἔχει χαμηλά κίνητρα. Εἶναι τό θάρρος πού ἔχουν τά μικρά παιδιά, ὅταν πλησιάζουν τούς προστάτες τους καί περιμένουν νά λάβουν ἀγάπη καί φροντίδα. Ἡ παρρησία τῆς γυναίκας αὐτῆς δημιουργεῖ μία ἀνατρεπτική συμπεριφορά γιά τόν καθωσπρεπισμό καί τήν ὑποκρισία τῆς κοινωνίας. Μέ τό θάρρος της ἀποσπάει τήν ἐκτίμηση ἀπό τόν Χριστό. Μέ τήν ἀποφασιστικότητά της μᾶς δείχνει πώς τά ἐμπόδια ὑπάρχουν γιά νά μᾶς κάνουν πιό δυνατούς καί πιό ἑξυπνους. Μᾶς διδάσκει ὅτι τά ἐμπόδια ὑπάρχουν γιά νά τά ξεπερνᾶμε καί ὄχι γιά νά μᾶς λυγίζουν. Ἡ παρρησία τῆς Χαναναίας ἔχει μία χαριτωμένη ὀρμητικότητα. Αὐτή ἡ ὀρμητικότητα εἶναι γνώρισμα τοῦ ἀληθινοῦ πιστοῦ, πού δέν κάμπτεται ἀπό πειρασμούς καί πτώσεις. Προχωράει πάντοτε

μπροστά μέ παρρησία καί θάρρος, διότι ξέρει ὅτι ὁ Χριστός τόν προσέχει καί μεριμνᾷ γιά ἐκεῖνον.

Τό τρίτο γνώρισμα τῆς Χαναναίας εἶναι ἡ πίστη της στόν Ἰησοῦ. Αὕτή ἡ πίστη τήν κάνει ἀξιοθαύμαστη καί ἀξιομίμητη προσωπικότητα. Ἡ πίστη τῆς Χαναναίας ἔχει τή μορφή τῆς ἀπόλυτης ἐμπιστοσύνης. Ἐμπιστεύεται τή δύναμη τοῦ Χριστοῦ, τήν ἀγάπη Του, τό ἔλεός Του, τή φιλανθρωπία Του. Ἐμπιστεύεται ἓνα πρόσωπο πού ἄκουσε γι' αὐτό, ἀλλά τῆς ἦταν ἄγνωστο. Ἐχοντας ὡς πνευματική περιουσία τή γνώση γιά τόν Χριστό, προχώρησε καί στή γνωριμία μέ τόν Χριστό. Ὅταν Τόν εἶδε, ὅταν μίλησε μαζί Του, ὅταν γονάτισε μπροστά Του, ὅταν Τόν ἐμπιστεύτηκε, τίποτε πλέον δέν μποροῦσε νά τήν κλονίσει, ἔτσι ὥστε νά ἀπομακρυνθεῖ ἀπ' Αὐτόν. Ἀκόμη καί ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος θέλησε νά τή δοκιμάσει, νά τήν ἀπομακρύνει ἀπό κοντά Του, νά δείξει ὅτι τήν ἀποστρέφεται. Ἡ Χαναναία δέν ἔχασε τήν

ἐμπιστοσύνη της σ' Αὐτόν , ἀκόμη καί τίς στιγμές τῆς θεοεγκατάλειψης. Στό πρόσωπό της βλέπουμε πώς ἡ πίστη εἶναι θησαυρός. Ὁ θησαυρός τῆς πίστεως δέν ἀποτελεῖται ἀπό ιδέες. Ἀποτελεῖται ἀπό περιστατικά καί ἐμπειρίες πού μαρτυροῦν πώς ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ εἶναι δυνατή καί ἀδιαμφισβήτητη. Ἡ Χαναναία μπροστά στόν Χριστό ξέχασε ὅ,τι ἤξερε, ἀρνήθηκε τό ψέμα, ἀρνήθηκε τήν ἄγνοια, ἀρνήθηκε τήν ἁμαρτία. Ἡ γυναίκα αὐτή διαχώρισε μέ τή στάση της τήν πίστη ἀπό τή θρησκεία. Ἡ θρησκεία εἶναι ἀνθρώπινο κατασκεύασμα. Ἡ πίστη εἶναι ἐμπειρία, βίωμα καί ζωή. Ἡ θρησκεία εἶναι ἰδεολόγημα. Ἡ πίστη εἶναι σχέση καί ἀγάπη, ἀποκούμπι καί καταφύγιο. Ὁ Χριστός δέν ἦλθε γιά τούς θρησκευόμενους, οἱ ὅποιοι τελικά Τόν σταύρωσαν. Ἦλθε γιά τούς πιστούς, οἱ ὅποιοι ἀδίστακτα Τόν ἀκολούθησαν.

Στή δύσκολη ἐποχή μας ἔχουμε ἀνάγκη νά μιμηθοῦμε τή Χαναναία. Νά μιμηθοῦμε τήν

ἀγάπη, τήν ταπείνωση, τήν παρρησία καί τήν πίστη της. Νά γίνουμε αὐθεντικοί στή σχέση μας μέ τόν Χριστό. Νά Τόν ἐμπιστευτοῦμε ἀνεξάρτητα ἀπό τίς παροχές Του. Νά Τόν βάλουμε μέσα μας ἀνεξάρτητα ἀπό τό τίμημα. Ὅταν ὁ Κύριος διαπιστώσει αὐτό τό μέγεθος τῆς πίστεως μας στό πρόσωπό Του, θά μᾶς ἀντιδοξάσει μέ τήν ἄκτιστη καί ἀπέραντη χάρη τῶν ἐνεργειῶν Του, τίς ὁποῖες μακάρι ν' ἀπολαμβάνουμε ἀπό τώρα καί γιά πάντοτε. Ἀμήν.